

РЕШЕНИЕ

№ 3970

гр. София, 02.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5614** по описа за **2010** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. “И. по Т.” – С., чрез Петър Калчев – юрист в дирекцията, срещу решение от 10.06.2010 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав по нахд № 15350/2010 г. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № 22-22000994/12.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” – С., с което на Г. М. Ч. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 2 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 413, ал. 2 от КТ, за нарушение на чл. 200, ал. 1, т. 3 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване /по-надолу Наредбата/, чл. 8, ал. 1 и чл. 27, т. 4 във вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 и чл. 349 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон – неправилни били мотивите на съда, че лицето Данаил Д въпреки че е имал задължението да работи с ел. монтажни уреди и това задължение било формално вписано в длъжностната му характеристика, то реално не е довело до нарушаване правилата за здравословни и безопасни условия на труд. Касаторът иска съда да отмени решението и да постанови друго, с което да потвърди

наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство - Г. М. Ч., представляван от адв. И, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на С градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

За да постанови решението си, СРС е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите И П - актосъставител, В Г и Данаил Д, както и писмените доказателства, представени с административно - наказателната преписка по издаване на атакуваното наказателно постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: на 03.04.2009 г., на 07.04.2009 г. и на 09.04.2009 г. служители на Д. "ИТ" извършили проверка на "Фор К." О. във връзка със спазване на трудовото законодателство. При проверка на длъжностната характеристика и трудовия договор на Данаил Д проверяващите приели, че за длъжността му е следвало да бъде определена и вписана в длъжностната му характеристика квалификационна група по безопасност на Т. и сроковете за провеждане на изпит. На управителя на "Фор К." О. Г. Ч. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-220094/23.04.2009 г. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното пред районния съд наказателно постановление № 22-22000994/12.06.2009 г. от директора на Д. "И. по Т." – С..

След извършена служебна проверка за съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, на основание чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, което е релевирано и като самостоятелно основание в касационната жалба, Административен съд С. – град, IV касационен състав, намира че обжалваното съдебно решение е правилно като краен резултат, при следните правни изводи, формирани от касационната инстанция, въз основа на направеното от СРС фактическо установяване:

В случая административното наказание е наложено на физическо лице, в качеството му на управител на "Фор К." О., за нарушение на чл. 200, ал. 1, т. 3 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване /по-надолу Наредбата/, чл. 8, ал. 1 и чл. 27, т. 4 във вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 и чл. 349 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V. За констатираните нарушения е приложена санкционната разпоредба на чл. 413, ал. 2 от Кодекса на Т., съгласно която работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ "Работодател" е всяко физическо

лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Следователно, субект на посочената разпоредба е работодателят, който в случая е безспорно установен по делото – това е юридическото лице, с което работникът има трудово правоотношение - “Фор К.” О.. Безспорно е и обстоятелството, че Г. Ч. е управител на дружеството, но няма качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Действително, Ч. като управител на посоченото дружество има качеството на длъжностно лице по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на КТ. Посочените като нарушени разпоредби на чл. 200, ал. 1, т. 3 от Наредбата, чл. 8, ал. 1 и чл. 27, т. 4 във вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 и чл. 349 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V обаче не предвижда задължения за длъжностни лица, а единствено за работодателя. Поради това, на физическото лице управител на дружеството - работодател не може да му се вмени нарушение на задълженията, предвидени с цитираните норми, тъй като той не е задължено лице по тях. Вярно е, че съгласно чл. 24, ал.2 ЗАНН за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. Относно ръководителите, законът има предвид допустителство и подбудителство, които са наказуеми, само ако това е изрично предвидено в съответния нормативен акт /аргумент и от чл.10 ЗАНН/. Материално-правните разпоредби на чл. 200, ал. 1, т. 3 от Наредбата, чл. 8, ал. 1 и чл. 27, т. 4 във вр. чл. 12, ал. 1, т. 2 и чл. 349 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V обаче не въвеждат задължения за длъжностно лице от предприятието.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че изложените материално-правни изводи от въззивната инстанция не следва да се обсъждат с настоящия съдебен акт.

Решението на СРС е законосъобразно като краен резултат, поради което следва да се остави в сила.

Водим от горното, Административен съд С.- град, IV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 10.06.2010 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав по нахд № 15350/2010 г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.